

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Πιστεύει ότι όλοι πρέπει να διαβάσουν «Τα Σικελικά» του Θουκυδίδη.

Η δημοσιογράφος της «Καθημερινής» **Τασούλα Επτακοίλη** μιλάει για τις γάτες της ζωής της και για το νέο βιβλίο της, ένα παραμύθι. ΑΠΟ ΤΗΝ *Ερη Βαρδάκη*

Το καινούργιο βιβλίο σας «Ο Γουργούρης» (εκδ. Πατάκη) βρίσκεται στις προθήκες των βιβλιοπωλείων. Ποιος είναι ο ήρωάς σας; «Ένας γάτος. Με... επισκέφθηκε ένα βράδυ με την ιστορία του και έγραφα σχεδόν το μισό από το πρώτο μέρος του βιβλίου, αλλά σταμάτησα. Η συγγραφή ενός παιδικού βιβλίου είναι δύσκολη υπόθεση – ειδικά με τα ωράρια των δημοσιογράφων – και ο Γουργούρης έμεινε για καιρό στον υπολογιστή μου. Η Ελένα Πατάκη με παρακίνησε να συνεχίσω. Βέβαια, η επίσκεψή του δεν ήταν και τόσο αναπάντεχη».

Τι εννοείτε; «Ο Γουργούρης έχει στοιχεία από όλες τις γάτες της ζωής μου. Είναι έξυπνος, όπως ήταν ο Τάκος, που πλέον δεν ζει. Είναι τρυφερός, όπως η Ρίνα. Σκανταλιάρης, όπως ο Φούσκας. Σοφός, ήρεμος και αξιοπρεπής, όπως ο Σέβος μου».

Το βιβλίο μοιάζει να αναπτύσσεται σε δύο μέρη... «Φαινομενικά η ιστορία του Γουργούρη ολοκληρώνεται στο πρώτο μέρος. Αλλά, όπως γράφω, “όλα τα πράγματα έχουν ένα τέλος. Μόνο τα λουκάνικα έχουν δύο”. Και η ιστορία του Γουργούρη μοιάζει με λουκάνικο. Με έναν μαγικό τρόπο μάς ενώνει με τον δεύτερο ήρωα, ένα ασπρόμαυρο σκυλάκι. Το οποίο διαφέρει από όλα τα υπόλοιπα».

Είναι ένα βιβλίο για τη διαφορετικότητα; «Συνειδητοποιούμε τη διαφορετικότητά μας από τη στιγμή που συνειδητοποιούμε τον εαυτό μας. Αν τα δόντια μας είναι λίγο πεταχτά, μας κάνουν καζούρα οι συμμαθητές μας ήδη από το νηπιαγωγείο. Είναι εύκολο να γίνεις δακτυλοδεικτούμενος. Δεν σκέφτηκα, όμως, εξ αρχής να γράψω κάτι για τη διαφορετικότητα. Βγήκε αυθόρμητα. Αλλά χάρηκα που με αυτών τον σκυλάκο ίσως μπορέσω να αποκαταστήσω έστω και λίγους από όσους έχουν πληγωθεί γιατί είναι διαφορετικοί».

Στο βιβλίο υπάρχει χιούμορ, χαρά αλλά συνυπάρχει και η λύπη... «Ετσι δεν συμβαίνει και στη ζωή; Παρατηρώντας γύρω μου, πολλές φορές βλέπω γονείς να θεωρούν ότι τα παιδιά τους πρέπει να ζουν σε ένα ροζ συννεφάκι. Τους κρύβουν τα άσχημα πράγματα και τα βγάζουν απροετοίμαστα στη ζωή. Ένας φίλος μου, συγγραφέας, μου είπε ότι χρησιμοποιούσα τη φόρμα του παραμυθιού για να μιλήσω για την πραγματική ζωή. Μακάρι να ισχύει...».

Στο πρώτο βιβλίο σας, «Το άλλο μου ολόκληρο» (εκδ. Πατάκη), περιγράψατε τη διαδρομή του βιώματός του πένθους μετά τον θάνατο του συζύγου σας. Επανερχεστε με τον «Γουργούρη» λέγοντας ότι σας απελευθέρωσε...

λέγοντας ότι σας απελευθέρωσε... «Με έβγαλε στο φως. Εμείνα πολύ καιρό στο σκοτάδι. Το επέλεξα. Το πένθος πρέπει να το βιώσεις, διαφορετικά θα το βρίσκεις διαρκώς μπροστά σου. Ο “Γουργούρης” ήρθε στη ζωή μου ταυτόχρονα με κάποιους νέους φίλους. Όταν ζεις με έναν άνθρωπο σχεδόν 25 χρόνια φιλάνεις τον δικό σου μικρόκοσμο μαζί του. Τώρα ανοίχτηκα σε έναν νέο κόσμο και ο “Γουργούρης” σηματοδοτεί αυτό το πέρασμα».

Μικρή διαβάσατε παραμύθια; «Ήμουν... παμφάγο. Διάβαζα ό,τι έπεφτε στα χέρια μου. Θυμάμαι τη γιαγιά μου να μου διαβάζει τα παραμύθια του Αισώπου. Τον “Ανδροκλή και το λιοντάρι” τον ήξερα απέξω. Στο δημοτικό αγάπησα πολύ τον Λουντέμη».

Και αργότερα; «Τα πάντα. Από Καζαντζάκη, Εκο και Κούντερα, μέχρι Επίκουρο και Θουκυδίδη. Στον τελευταίο επιστρέφω συχνά. Νομίζω ότι όλοι πρέπει να διαβάσουν “Τα Σικελικά”. Αναδεικνύουν τα διαχρονικά λάθη που κάνουν οι κοινωνίες και τα πληρώνουν ακριβά».

Πιστεύετε ότι τα παιδιά θα αγαπήσουν τον ήρωά σας; «Το ελπίζω. Είναι νωρίς ακόμη. Χθες, πάντως, μια συνάδελφος μου έγραψε στο Facebook ότι ο γιος της, που είναι περίπου 10 ετών, ξεκίνησε να το διαβάζει μόνος του. Κάποια στιγμή της φώναξε: “Μαμά, είναι πολύ συγκινητικό. Ελα να το διαβάσουμε μαζί. Θα σου αρέσει!”». ●